

[Poul Møller.]

ment det rigtigt at tage lovgivningen om børnetilskud op til revision. Den gamle ordning herom bortfalder; i stedet foreslås det, at skatten for familier med børn reduceres, dog således at reduktionen for det første barn i en familie bortfalder, såfremt den skattepligtige indkomst minus børnefradrag overstiger 6 000 kr.; for det andet barn bortfalder reduktionen, når den således beregnede indkomst overstiger 9 000 kr., og de øvrige reduktioner falder bort, når den skattepligtige indkomst efter børnefradrag overstiger 12 000 kr. Herved arbejder vi os bort fra det hidtidige tilskudssystem og fastslår, at kun for særlig trængende gives der tilskud til det første barn. For enlige forsørgere bevares reduktionen praktisk talt uændret. Herigennem opnår vi et mere smidigt system, der også stemmer bedre med en socialpolitisk tankegang, hvorefter hjælp skal forbeholdes dem, der har hjælp behov, familierne med de mange børn eller de meget små indtægter. Lad mig tilføje, at trods disse ændringer vil ingen blive udsat for skatteforhøjelse, men alle få andel i skattelettelsen.

Tilsvarende fradrag som børnefradraget skal kunne ydes, såfremt en skattepligtig i det væsentlige forsørger en ham eller hans hustru nærtstående slægtning. Også denne bestemmelse har til hensigt at animere borgerne til i højere grad selv at klare vanskeligheder, som et familiemedlem på grund af sygdom, invaliditet eller lignende befinder sig i.

Forslaget bygger på en videre overgang til proportional beskatning, bl. a. for at undgå en høj beskatning af indkomststigninger. Vi skulle derved kunne fremme arbejdslysten og initiativet. Den proportionale skattesats er foreslået sat til 20 pct., som kaldes grundskatten, der betales af hele den indkomst, der ligger over visse eksistensfradrag. Disse udgør 2 500 kr. for enlige og 5 000 kr. for ægtepar. Da fordelene ved proportional skat bl. a. er, at sambeskatningens værste virkninger forsvinder for alle, der udelukkende skal betale grundskatten på 20 pct., og hustruindkomst altså bliver beskattet med samme procent som mandens indkomst, har forslagsstillerne anset det for rimeligt, at det nuværende hustrufradrag nedsættes til 1 000 kr. imod

ca. 2 000 kr. nu. For at undgå en forhøjet skat af enlige på lavere indkomsttrin foreslås det, at grundskatten for de første 2 500 kr., disse tjener ud over eksistensfradraget på 2 500 kr., kun beskattes med 10 pct.

Grundskatten skal som nævnt svares af alle, hvis indkomster overstiger de nævnte eksistensfradrag. Da skattetabet imidlertid ville blive for stort, såfremt vi alene skulle holde os til grundskatten, foreslås det, at der udskrives en progressiv suppleringskat på noget større indkomster. Suppleringskatten betales kun af dem, hvis skattepligtige indkomst overstiger eksistensfradragene med 10 000 kr., d. v. s. at enlige med skattepligtige indkomster under 12 500 kr., ægtepar med skattepligtige indkomster under 15 000 kr. og sambeskattede ægtepar med skattepligtige indkomster under 16 000 kr. kun skal betale grundskat. Lægges børnefradraget til, vil det for familier med børn betyde, at grænsen for suppleringskat flyttes op med 1 000 kr. for hvert barn, det pågældende ægtepar har. Vi har bestræbt os for at udarbejde suppleringskattens skala så mildt som muligt, dels for at nedsætte de marginale skatteprocenter på skalaens lavere trin, dels for at også disse indkomster skal få fordel af den almindelige skattelettelse, forslaget indeholder for alle andre.

Med de nævnte grænser vil 90-95 pct. af befolkningen kun til staten skulle svare grundskatten på 20 pct.

Da vi overgår til proportional skat, har vi anset det for rigtigt at foreslå, at den i 1956 indførte regel om nedslag på 30 pct. af indkomststigninger, dog højst 3 000 kr., bortfalder. For det lille tal, der fortsat vil være under progressiv beskatning, foreslås det til gengæld, at disse skal have ret til forskudsvis at udrede ikke forfalden eller ikke pålignet skat med adgang til at fratække det forudbetalte beløb på den første selvangivelse, de udfylder efter forudbetalingen. Derved vil de kunne gardere sig imod, at særligt store engangsindtægter underkastes en uforholdsmæssig høj skat. De bliver således i stand til at udjævne deres beskatning.

Den her forelagte skattereform mener vi må kunne forhandles så betids i det høje ting, at lovforslag kan udarbejdes og ved-